

HELLE PERRIER • ILLUSTRERET AF MARTIN JØRGENSEN

TESHNOR

SUMPEN

KRABAT

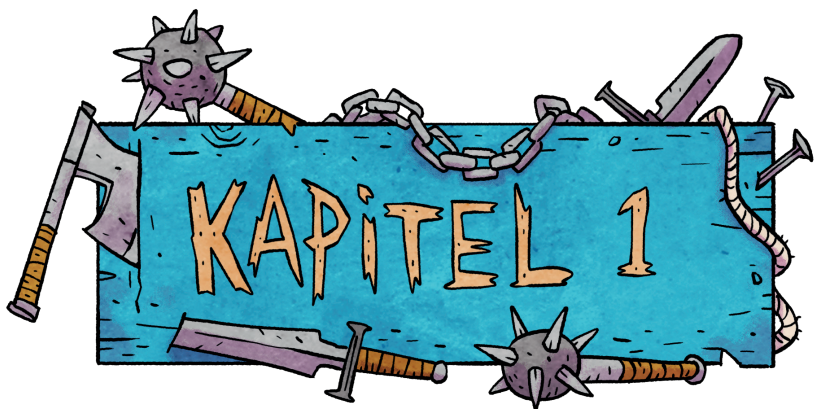

HELLE PERRIER • ILLUSTRERET AF MARTIN JØRGENSEN

TESHNOR

SUMPEN 1

Langt ude i sumpen, hvor ting hedder det modsatte af, hvad de er

Jeg hedder Teshnor. Tesh. Mit navn betyder solens varme, og det er egentlig et ret nederen navn at have, når man bor i en sump, hvor der er tåget og klamt det meste af tiden. Måske mine forældre tænkte, at jeg ville bringe lidt lys ind i deres liv, da jeg blev født. De skulle nok have bedt lidt oftere til den trehovedede sumpgud, Goosmosof, for den her ranglede slapsvans, med tynde arme, et dovent øje

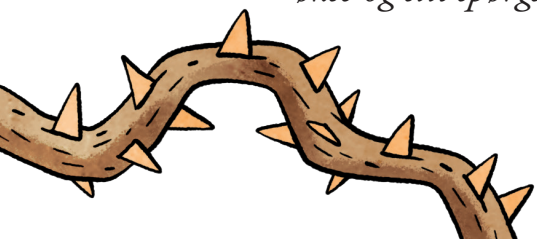

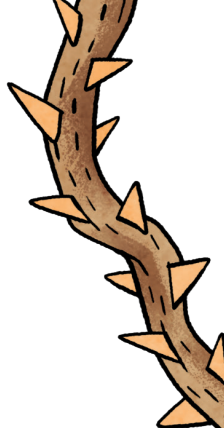

og generelt dårlig koordinationsevne, var helt sikkert ikke den søn, de havde håbet på at få. Min far ... Ja, hvordan skal jeg beskrive ham?

Hans navn er Kvarthor. Alene der har man noget, der oser af råstyrke. Hans navn kunne snildt passe til en af de hærdebrede orker, der bor i bjergene. Bortset fra, at min far er stærkere og sejere end en ork. Kvarthor Monsterdræber kalder de ham. For det er det, han er. Han er to meter høj og så bred over skuldrene, at han må gå sidelæns ind i vores hytte. Han kan kvæle en skarptandet spætslange med de bare næver. Det passer. Jeg har set det.

Det var ellers meningen, at jeg skulle overtage min fars plads, men den er der vist ingen i byen, der tror på. Jeg er mere ... hvad skal man sige? Indendørstypen. Jeg holder af at tegne og skrive og alt det, som min far finder helt og aldeles unyttigt. Mit mesterværk er et evigt voksende katalog over alle de mange, mange, mange monstre, der bor i vores sump. Min far er mere *smask dem i skallen med en økse og stil spørgsmål senere*-typen.

Vi bor i Gwenby. Det betyder noget i retning af den lyse by, og igen må jeg nævne den her uskik med at kalde ting noget andet end det, de er. Gwenby ligger midt i Gwengrønsumpen. Gwengrøn betyder den lysende, grønne sump og, ja, det er nok heller ikke så svært at gætte, at den ikke er nogen af delene. Den dominerende farve heromkring er brun. Alt er brunt. Vandet, husene, vores tøj, mudderet, vores hår, vores øjne og det meste af det, vi spiser. Gwengrøn er ikke bare en helt almindelig sump. Den strækker sig fra udkanten af hovedstaden, Asgarth, opkaldt efter den store Asgarthborg, hvor kong Pfind bor, og så helt over til De Gråblå Bjerger. Et gigantisk område, der er smækfyldt med monstre. Det er forsvarsværker som Gwenby og dræbere som min far, der sørger for at holde monstrene væk fra storbyen, så alle dem derinde ikke får morgengrøden galt i halsen, når der pludselig står en seksarmet dyndæder og spytter gift på markedspladsen.

Heldigvis var mine forældre så

fornuftige at få sig et barn mere, da det ligesom blev tydeligt, at jeg var én stor skuffelse. Det blev så min lillesøster Wulfa, der på mange måder er alt det, jeg ikke er. Hun ligner min far på en prik, bare lidt mindre. Hun er det mest farvestrålende i sumpen med sit ildrøde hår. Hun har store muskler og et mellemrum mellem fortænderne, der er så bredt, at der er plads til et økseskaft. Vores mor, Ava, blev stukket ned af et spydsvin og døde, da Wulfa var lille. Det er meget heldigt, at hun lige nåede at levere en rigtig arving til monsterdræberimperiet.

Selvfølger jeg træner. Jeg er jo monsterdræber ... af navn i hvert fald. Hver eneste dag er jeg ude med mit sværd og mit skjold. Jeg hugger og stikker og parerer og dukker mig. Jeg skyder med bue og forsøger at tage en armbøjning. Jeg hopper på stedet og laver høje knæløft. En dag får jeg måske lov til at komme med på monsterjagt. Får lov til at se et levende monster i det fri. Jeg sørger altid for, at far ser, når jeg træner, og han plejer at sende mig et *godt gået, knægt, du skal bare ...* på en god dag eller et

bare bliv ved, så ... Han gør aldrig sætningen færdig, og jeg ved ikke, om det er, fordi han ikke tror på, at der sker noget, hvis jeg bare bliver ved eller hvad. Men i dag er ikke nogen normal dag, det kan jeg godt fornemme med det samme, da far kommer ud fra vores hus. Normalt siger han et eller andet til min træning og går så direkte i skidehuset for at, ja ... Men i dag har han taget sin fineste læderrustning på, han har sin flotteste sumpulvepels om nakken, og han går direkte ud i skuret, hvor vi har alle vores våben. Han ser slet ikke i min retning.

”Wuuuuulfaaaaa!” brøler han derindefra.

Min søster kommer løbende efter ham. Hun har også sin pæne læderbrynje på.

Jeg rejser mig op fra min armbøjning og børster jorden af i bukserne.

Der er en raslen og klirren inde fra skuret, og det lyder, som om der er en del, der falder ned fra

hylderne. Vi har virkelig, virkelig mange våben.

”Hvor pokker er den forbandede ... ved alle Goosmosofs hoveder. Hvor er min ... Wulfa har du set ...?”

Omsider kommer min far triumferende og temmelig rød i hovedet ud fra skuret. I den ene hånd har han et bredt sværd, der ser ud til at veje mere end mig og i den anden en

langbue. Wulfa kommer bagved med et pilekogger og to sække med våben.

”Tesh,” siger far, da han får øje på mig. ”Du skal med i dag.”

Min mave snurrer sig sammen. ”M-med?”

”Ja.”

”Men ... jeg mener, selvfølgelig, far.” Jeg retter ryggen. Endelig.

”Pinden kommer,” siger far og holder sværdet op mod lyset.

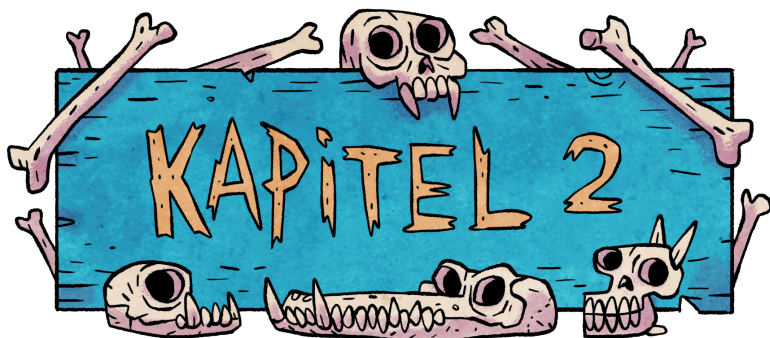
”Kong Pfind? Kommer han her?” I modsætning til min far udtaler jeg kongens navn korrekt. *Find*. Ikke Pind. P’et er stumt. Den slags er min far ligeglad med. Også selv om der er dødsstraf for at udtale kongens navn forkert.

”Jeps,” siger far. Læderrustningen strammer lidt om maven, og han retter på den. ”Pinden kommer, og han har sin søn med. Prinsen. Han skal optages i Selskabet.”

”Jamen, så skal han jo ...”

”Præcis, bror,” afbryder Wulfa og klasker mig på skulderen, så jeg er lige ved at vælte. ”Vi skal på jagt efter et af de ræddi ræddi slemme monstre i dag.”

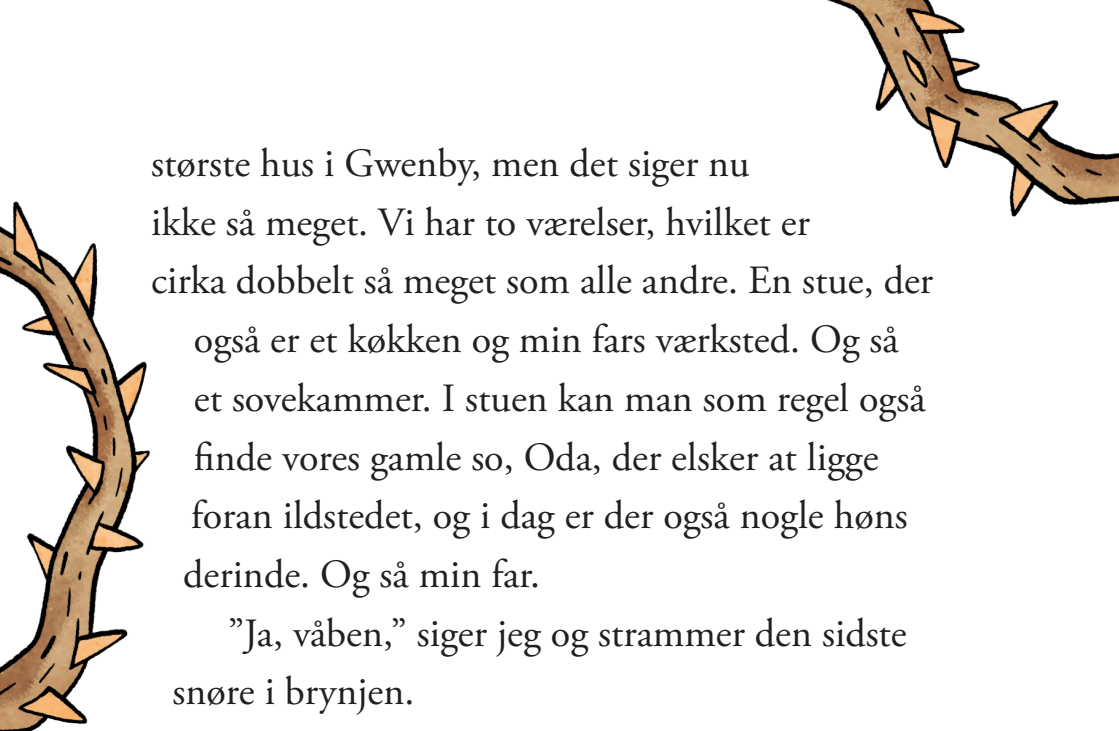
Wulfa snerrer ad mig og giver mig så et kærligt kram med sin ledige arm.

*Kong Pind eller Find og en far,
der er ligeglad med den slags*

”Hvilket våben skal jeg tage med, far?” råber jeg inde fra sovekammeret. Jeg trækker i mine stramme læderbukser og læderbrynje. Brynjen føles tung og stiv. Den knirker som den gamle gangbro nede ved østsumpen. Nu, jeg tænker efter, er det vist anden eller tredje gang, jeg har den på.

”Våben?” råber min far inde fra stuen. Nu lyder det, som om vi har en meget stor hytte. Vi har det

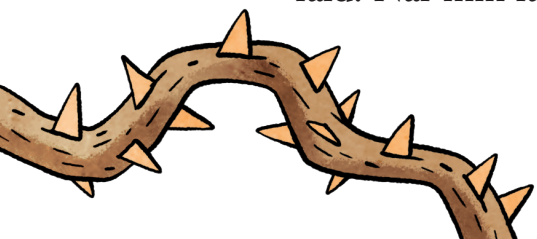

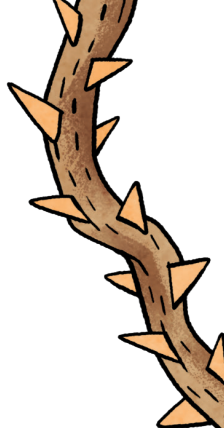

største hus i Gwenby, men det siger nu ikke så meget. Vi har to værelser, hvilket er cirka dobbelt så meget som alle andre. En stue, der også er et køkken og min fars værksted. Og så et sovekammer. I stuen kan man som regel også finde vores gamle so, Oda, der elsker at ligge foran ildstedet, og i dag er der også nogle høns derinde. Og så min far.

”Ja, våben,” siger jeg og strammer den sidste snøre i brynjen.

”Du behøver ikke nogen vå... åh,” siger han så, da han stikker hovedet ind til mig. ”Du skal bare hjælpe med at bære og så måske dine ... øh, tegneting. Prins Bhark vil helt sikkert gerne have en tegning af sit bytte i dag. Du er en stor hjælp, knægt.” Han smiler og forsvinder ind i stuen igen.

Jeg sukker. Bukker mig ned, læderbrynjen knager, og jeg trækker kassen under min seng ud. Her er alle mine optegnelser og beskrivelser af de monstre, der lever i sumpen. Dem, jeg har set i hvert fald. Når min far og Wulfa eller en af de

andre dræbere er kommet slæbende hjem med et dødt et af slagsen, plejer jeg at studere og tegne dem. Jeg lytter til deres fortællinger og noterer. Vi har virkelig mange sære monstre herude. Der går ikke en uge, hvor jeg ikke får et nyt eksemplar til mine optegnelser. Jeg tager min tegnebog og etuiet med kulstifter, som jeg putter i bukselommen. Inden jeg forlader sovekammeret, tager jeg en af min søsters knive, der ligger i en bunke ved siden af hendes seng, og stopper den i bæltet. Wulfa er et rodehoved. Til sammenligning står mine få ting pænt og ordentligt. Skitser og notater arrangeret i et sindrigt system, jeg selv har fundet på. Både Wulfa og fars loppebefængte køjer ser ud, som om de er blevet invaderet af sumprotter, der har bygget rede og holdt en gigantisk fest for deres to tusind venner. Der roder. Det er det, jeg prøver at sige.

”Kom!” brøler far ude foran. ”Wulfa! Tesh! Vi går!”

Jeg følger efter min familie. Gwenby er ikke nogen prangende by. Den er, som sumpbyer nu engang er. Bygget på pæle, der er hamret ned i mudderet og den boblende sump. Det er mest monsterdræbere, der bor her. Vi har en kro og en købmand, men det er det. Vi lever af de guldstykker, folkene i Asgarth med glæde betaler os for at holde hovedstaden monsterfri.

Gwenby er kun lige ved at vågne, da vi tramper afsted.

”Hva’ er der los?” råber gamle Gwork oppe fra udkigsposten.

”Kongen,” siger min far. ”Kong Pind kommer. Prinsen skal på jagt.”

”Du godeste,” siger Gwork.

”Pfind,” siger jeg stille. ”Du skal ikke udtale p’et, far. Det er stumt.” Jeg tænker på, om kongen mon dømmer min far til døden.

”Stumt?” siger min far, som om det er et begreb, han aldrig har hørt før. ”Hvis man ikke skal sige det, hvorfor er det der så?” spørger han uinteresseret og drejer ned ad den gangbro, der fører hen til Pladsen.

”Det ... øh, det er det bare.”

”Pjat,” siger min far og Wulfa samtidig.

Jeg elsker min familie. Det gør jeg da. Nogle gange tænker jeg alligevel på, om jeg måske er adopteret. Om en eller anden adelsmand fra Asgarth har efterladt mig her. En dag vil han komme efter mig, og jeg kan flytte ind i et stort hus, hvor man sætter pris på viden, og hvor man ikke skal dele seng med grisene, og hvor udsigten ikke består af kilometervis af snasket sump i alle retninger.

Men så heldig er jeg nok ikke.

Nyheden om kongens snarlige ankomst får gwenboerne til at stimle sammen på Pladsen.

”Hva’ så, Tesh? Skal du på jagt med den tandstikker der?” gnækker Olaf. Han peger på Wulfas kniv i mit bælte, og hans tåbelige venner slår en latter op. ”Og din fine rustning. Den skinner så meget, at bæsterne derude kommer til at se dig på flere miles afstand. Haps!”

Han klakker

tænderne sammen, og jeg kan ikke undgå at skælve lidt.

På to sekunder er Wulfa henne ved ham. Hun griber fat i Olafs ene øre og vrider det rundt, så han skriger som et lille svin. Hans venner tager alle et skridt tilbage.

”Hey, Olaf,” siger Wulfa roligt, mens hun læner sig helt ned over den sprællende mand. ”Nu siger du undskyld til min bror her, og så vil jeg lade være med at vride dit øre af. Hvad tænker du om det?”

”Undskyld, undskyld,” vræler Olaf.

Wulfa lader ham sprælle lidt mere, før hun slipper ham.

Min søster er en galning. Men hun er min galning. Hun blinker til mig og spytter ud over kanten af platformen og ned i det plumbrune vand. Jeg tænker, at der nok hverken er nogen af mændene eller kvinderne her, der tør gifte sig med hende. Måske vi kan finde en eller anden stakkel i Bruhnby eller længere væk.

I det samme bliver der stille på pladsen. Jeg stiller mig på tæer, og så får jeg øje på dem.

”Bååååå forude!” brøler Gwork.

Helle Perrier har skrevet en lang række bøger til børn og unge. Hun holder af fantastiske universer, hvor alt kan ske. Helle har især skrevet bøger og noveller om gys, fantasy og science-fiction. Hun står blandt andet bag den populære serie om Gamerklassen.

